

ДЖО АБЪРКРОМБИ

АД

Превод от английски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

Темпъл побягна.

Не му беше за пръв път. Половината си живот беше прекарал в бягане от разни неща, а другата половина — в тичане към тях. Но никога не беше тичал така. Бягаше толкова бързо, сякаш адът се беше разтворил зад гърба му. И наистина беше така.

Земята отново се разтресе. В нощта припламна светлина, която Темпъл зърна с крайчеца на окото си и потрепна. Миг по-късно прозвуча и гръмотевичният грохот, толкова силен, че в ушите му зазвъня. Над сградите вдясно към небето полетя огън и засипа Горния град с течни пламъци. Отпред на пътя падна един камък с размерите на човешка глава, претърколи се и се бълсна в стената сред облак прах. Последва дъжд от по-малки камъни.

Темпъл продължи да тича, без да се оглежда. Ако му беше писано да загине от гуркулски огън и да бъде разкъсан на парчета, които никога няма да бъдат намерени, той не можеше да направи нищо по въпроса. Малцина щяха да тъгуват за него. Една малка капка в океана от трагедия. Можеше само да се надява, че Бог е решил да го пощади, макар да не можеше да се сети дори за една добра причина защо да го прави.

Поне за едно нещо беше абсолютно сигурен — не искаше да умира.

Внезапен пристъп на кашлица го принуди да се спре до една стена. Гърдите го боляха от вдишания пушек. От вдишвания дни наред пушек. Очите му бяха пълни със сълзи. От прахта. От страха. Обърна се назад и погледна към пътя, по който беше дошъл. Към стените на Горния град, към порутените бойници, чиито черни очертания изпъкваха сред ярките цветове на пламъците. Но те продължаваха да се бият. Може би за да защитят своето. Своите имоти, своите семейства, своя начин на живот. Може би се сражаваха от любов. Може би от омраза. Може би нищо друго не им беше останало.

Темпъл нямаше представа какво може да накара един човек да се бие. Никога не бе бил кой знае какъв боец.

Промъкна се по една затрупана с боклуци странична уличка, спъна се в някаква паднала греда и си обели коленете, след което продължи със залитане към ъгъла, вдигнал едната си ръка като хилав

щит срещу жегата, лъхаща от горящата сграда. Пламъците пропукваха и към нощното небе се кълбеше гъст дим.

Огън, навсякъде огън. *Видях ада* — беше казал Вертурио — и той представлява голям град под обсада. От седмици Дагоска се беше превърнала в ад. Темпъл изобщо не се съмняваше, че заслужава да е тук. Просто нямаше спомени как е умрял.

Видя тълпящи се фигури пред вратата, някакъв мъж, който размахваше брадва, звуците от трошене на дърво. Нима гуркулските воиници вече бяха успели по някакъв начин да преминат през стената? Или това бяха мародери, които се възползваха от шанса да откраднат по нещо, докато все още имаше какво да се краде? Темпъл предположи, че няма за какво да ги обвинява. Навремето и той беше откраднал доста неща. Пък и какво ли означаваше вината точно сега?

Когато няма закони, няма и престъпления.

Той се затича нататък, приведен ниско, притиснал разпрания си ръкав към устата. Никой не би предположил, че църковната му роба някога е била чисто бяла. Сега беше разръфана и мръсна, също като просияшките парцали, които беше носил преди, изцапани със сажди, кал и кръв — собствената му и на онези, на които се беше опитал да помогне. На които не беше успял да помогне.

Темпъл бе живял в Дагоска през целия си живот. Беше израснал на тези улици. Познаваше ги така, както дете познава лицето на майка си. Но сега едва ги разпознаваше. Къщите представляваха овъглени черупки, голите греди стърчаха като ребрата на пустинни скелети, от дърветата бяха останали само обгорени дънери, разрушените пътища бяха затрупани с отломки. Той не изпускаше от очи огромната скала, върху която грееха светлините на Цитаделата, зърна една от стройните кули на Големия храм над пропадналия покрив и забърза напред.

В целия град бушуваха пожари, но от небето повече не валеше огън. Това само засили страх на Темпъл. Когато огънят престане да вали, идват воиниците. Той винаги бе бягал от воиниците. Преди Гуркул беше Съюзът, преди Съюза бяха самите дагосканци. Дайте му меч на мъжа и той ще прави с него все същото, независимо от цвета на кожата му.

Тук някога имаше пазар, където богаташите си купуваха месо. От него бяха останали само няколко овъглени свода. Беше просил тук като момче, протегнал ръка за милостиня. Като по-голям беше крал от

търговците. Като още по-голям беше целунал за пръв път момиче до фонтана. Сега фонтанът беше напукан, задръстен с пепел. А момичето? Кой би могъл да каже?

Някога това бе едно красиво място. Великолепна улица в един великолепен град. Сега всичко беше изчезнало, и за какво?

— Това ли е планът ти? — прошепна Темпъл към небето.

Но Бог рядко разговаряше с просящите. Дори с онези, които се бяха изучили в Големия храм.

— Помогни ми — разнесе се съскащ глас. — Помогни ми.

Сред близките отломки лежеше жена. Едва не я беше настъпил, когато притича покрай нея. Беше я улучило парче от гуркулска бомба или може би нещо, изхвърчало от горящата сграда. Шията ѝ беше обгорена и покрита с мехури, част от косата ѝ беше изгоряла. Рамото ѝ беше смачкано, ръката ѝ беше изкривена под странен ъгъл зад гърба ѝ. Темпъл не можеше да различи кое е разкъсан плат и кое — разкъсана плът. Тя миришеше на сготвено месо. Миризма, от която стомахът на момчето се преобърна и миг по-късно му се доповръща. При всяко поемане на дъх гърлото ѝ издаваше щракащ звук, а в гърдите ѝ нещо бълбукаше. Очите ѝ бяха широко отворени и тъмни на фона на изцапаното с черно лице.

— О, Господи — прошепна Темпъл.

Не знаеше откъде да започне. Нямаше откъде да започне.

— Помогни ми — прошепна отново тя и се вкопчи в него, без да отмества поглед от лицето му.

— Нищо не мога да направя — изграчи Темпъл. — Съжалявам.

— Не, не, моля те...

— Съжалявам. — Той се откопчи от пръстите ѝ, като се опитваше да не я гледа в очите. — Бог да се смили над теб. — Макар да беше ясно, че Той не притежава милост. — Съжалявам!

Темпъл се изправи. Обърна се. И продължи.

Когато виковете ѝ загълхнаха назад, той се опита да се убеди, че така не само беше по-лесно, но и бе постъпил правилно. Не можеше да направи нищо за нея. Тя нямаше да оцелее. Гуркулите бяха твърде близо. Нямаше да успее да избяга, ако я беше взел да я носи. Трябваше да предупреди останалите, длъжен беше. Нямаше да успее да я спаси. Можеше да спаси само себе си. По-добре да умре само единият, вместо

и двамата, нали? Бог щеше да го разбере, нали? Бог беше самата толерантност.

В такива времена човек показва истинската си същност. За известно време Темпъл бе успял да убеди себе си, че е праведен човек, но е лесно да си добродетелен, когато добродетелността ти не е подложена на изпитание. Също като камилска фъшкия, спечена на слънце, под благочестивата си черупка той беше все същият вонящ, egoистичен страхливец, какъвто е бил винаги.

Съвестта е онази част от Него, която Бог е поставил във всеки един човек — беше казал Кадия. — Частичка от божественото. Винаги имаме избор.

Темпъл внезапно се спря и се взря в кървавите отпечатъци, които пръстите й бяха оставили върху ръкава му. Дали да не се върне? Стоеше там и трепереше, дишаше тежко, затворен в капана между правилното и грешното, между разума и глупостта, между живота и смъртта.

Кадия му беше казал веднъж, че мисли твърде много, за да е добър човек.

Той погледна през рамо назад, откъдето бе дошъл. Пламъци и сгради, озарени в ярките цветове на пламъците, а на фона на пламъците видя движещи се черни фигури. Стройните сенки на мечове и копия, високите шлемове на гуркулски войници. И това оптична измама на маранята ли беше, или той наистина виждаше там още една фигура? Женска фигура, висока и слаба, която вървеше наперено, облечена в бяла броня, с проблясваща златиста коса. Страхът стисна Темпъл за гушата и той падна, изправи се с усилие и отново се затича. Инстинктивният импулс на дете, израснало на улицата. На заек, който вижда сянката на ястреб. Нямаше представа защо иска да живее, но знаеше, че не иска да умира.

Хърещ, кашлящ, с парещи нозе, той изкачи с усилие напуканите стъпала към Големия храм. Изпита моментно облекчение, щом пред него се извиси познатата фасада, макар да знаеше, че не след дълго гуркулските войници ще се изсипят на площада. Гуркулските войници... или нещо по-лошо.

Отиде бързо до високата порта сред вихрещата се пепел и подмятаните от горещия вятър парчета горяща хартия, започна да тропа по вратата, докато не го заболяха юмруците, и да крещи името

си, докато не му се продра гърлото. Малката врата в голямата порта внезапно се отвори и той бързо хълтна вътре, а зад гърба му успокояващо изстъргаха резетата.

В безопасност. Макар и само за няколко минути. Все пак човек, загубил се в пустинята, приема вода от онзи, който му предложи, и толкова, колкото му дава.

Първия път, когато Темпъл влезе в това великолепно място и видя искрящите мозайки, ажурната зидария и светлината, която нахлуваше през прозорците във форма на звезди и караше позлатените букви от писанието, изписани по стените на височината на човешки ръст, да сияят, той бе почувствал Божията ръка върху рамото си.

Сега не чувстваше присъствието на Бог. Само няколко лампи осветяваха обширното пространство; сенките на пламъците, които танцуваха от другата страна на прозорците, примигваха по тавана. Вонеше на страх и смърт, отекваха хленчовете на ранените, долавяше се безконечното тихо мърморене на отчаяни молители. Дори мозаечните лица на пророците, които някога бяха изглеждали като потънали в божествен екстаз, сега сякаш бяха изкривени от ужас.

Мястото беше претъпкано с народ — мъже и жени, млади и стари, всичките мръсни и отчаяни. Темпъл си проправи път напред, като се опитваше да преглътне страха си и да си мисли единствено за това, как да открие Кадия. Накрая го зърна на подиума, където някога се бе издигал амвонът. Беше откъснал единия ръкав на бялата си роба, за да направи превръзки. Другия го бе окървавил на лакътя, докато се беше занимавал с ранените. Очите му бяха хълтнали, бузите също, но колкото по-отчайваща изглеждаше ситуацията, той като че ли ставаше все по-спокоен.

Каква ли невероятна сила е необходима, зачуди се Темпъл, за да носиш на раменете си товара на всичките тези животи?

Около него се бяха събрали войници от Съюза и Темпъл инстинктивно отстъпи назад. Бяха може би дузина, с прибрани в ножниците мечове от уважение към свещената земя, но ръцете им непрекъснато посягаха към дръжките. Сред тях беше генерал Висбрук; загорялото му от слънцето лице беше изцапано със сажди. Преди обсадата беше доста пълничък, но сега униформата му висеше свободно около тялото. В Дагоска вече всички бяха доста по-слаби от преди.

— Гуркулските войници са нахлули през Северната порта и вече са в Горния град. — Говореше на езика на Съюза, разбира се, но Темпъл го разбираще толкова добре, колкото и всички останали местни от Мидърланд. — Не след дълго стената ще падне. Подозираме предателство.

— Никомо Коска ли подозирате? — попита Кадия.

— От известно време, обаче Коска може да е всянакъв, но не и глупак. Ако е искал да продаде града, е щял да го направи, докато все още е можел да получи добра цена.

— А животът му? — отсече войникът с превръзка през рамото.

Висбрук изсумтя.

— Нещо, което никога не е ценял. Този мъж не познава страх.

Богове, това сигурно е същинска благодат. Страховете на Темпъл бяха негови постоянни спътници, откакто се помнеше.

— Във всеки случай това вече няма значение — продължи Висбрук. — Независимо дали Коска ни е предал, или не, дали е жив, или мъртъв, той вече сигурно е в ада. Също както всички нас. Изтегляме се обратно в Цитаделата, хадиш. Трябва да дойдете с нас.

— А когато гуркулите ви последват, къде ще се изтеглите?

Висбрук прегълътна, изпъкналата му адамова ябълка подскочи, и продължи да говори, сякаш Кадия изобщо не се беше обаждал. Нещо, в което хората от Съюза се бяха доказали като експерти още от първия ден, когато се бяха появили в Дагоска.

— Вие сте смел водач и истински приятел на Съюза. Спечелили сте си място в Цитаделата.

Кадия се усмихна уморено.

— Ако съм си спечелил някакво място, то е тук, в моя храм, сред моите хора. И ще го приема с гордост.

— Знаех си, че така ще отговорите. Но бях длъжен да попитам.

Кадия протегна ръка.

— За мен беше чест.

— Честта е моя. — Генералът пристъпи напред и прегърна свещеника. Човек от Съюза и дагосканец. Белокож и тъмнокож. Странна гледка. — Съжалявам — каза той и в очите му проблеснаха сълзи, — че те разбрах едва когато стана твърде късно.

— Никога не е твърде късно — каза Кадия. — Вярвам, че може да се срещнем в рая.

— Тогава се надявам, че твоята вяра е истинска, а не моята.

Висбрук пусна Кадия, завъртя се на пети и спря. Не погледна назад.

— Началник Глокта ме предупреди, че е по-добре човек сам да се убие, отколкото да се остави да бъде пленен от гуркулите — каза Висбрук. Кадия примигна, но не каза нищо. — Каквото и да си мисли човек за нашия някогашен водач, когато стане въпрос за пленничеството при гуркулите, той трябва да се смята за неоспорим експерт. — Хадишът отново не каза нищо. — Имате ли собствено мнение по въпроса?

— Самоубийството се смята за грях пред Бог. — Кадия сви рамене. — Но във времена като сегашните кой би могъл да каже кое е правилното?

Висбрук бавно кимна.

— Ние сме напълно откъснати. От Съюза. От семействата ни. От Бог. Сега трябва сами да намерим своя път.

И той закрачи бързо към задния вход, ботушите му потракваха по мраморния под, а тълпата се разстъпи настрани, за да го пропусне заедно с войниците му.

Темпъл пристъпи напред и сграбчи Кадия за ръката.

— Хадиш, трябва да тръгнете с тях!

Кадия внимателно освободи китката си от пръстите на Темпъл. Точно както Темпъл се бе освободил от умиращата жена.

— Радвам се, че си още жив, Темпъл. Притеснявах се за теб. Но ти кървиш...

— Дребна работа! Трябва да отидете в Цитаделата.

— Трябва? Винаги имаме избор, Темпъл.

— Те идват. Гуркулите идват. — Той прегълътна. Дори сега не можа да се насили да произнесе думите на висок глас. — Ядачите идват.

— Знам. Затова трябва да остана.

Темпъл стисна зъби. Спокойствието на стареца го вбесяваше и той знаеше защо. Не заради стареца, а заради себе си. Искаше свещеникът да избяга, за да може да избяга с него. Нищо че в целия свят нямаше и едно място, където да са в безопасност от ядачите. Никъде в целия свят и със сигурност не и в Дагоска. Нищо, че

подслоняването в Цитаделата щеше да му осигури само още няколко дни, а и това не беше сигурно.

Хадишът се усмихна. Сякаш беше прочел мислите му. Беше ги прочел и му беше простили.

— Трябва да остана — каза той. — Но ти трябва да отидеш, Темпъл. Ако смяташ, че имаш нужда от позволението ми, с радост ти го давам.

Темпъл изруга. Твърде често му бяха прощавали. Искаше да му се развикат, да го обвинят, да го набият. Искаше да си намери причина да избере лесния път и да избяга, но Кадия нямаше да му позволи да поеме по лесния път. Затова Темпъл го обичаше. Очите му се напълниха със сълзи. Изруга отново. Но остана.

— Какво ще правим? — изграчи той.

— Ще се погрижим за ранените. Ще утешим слабите. Ще погребем мъртвите. Ще се молим.

Той не каза, че ще се бият, но неколцина се досетиха. Петима дякони се бяха скучили до една от стените като деца, обсъждащи някаква тайна игра. Темпъл видя проблясък на острие. Брадва, която се подава от диплите на роба.

— Оставете оръжията! — извика Кадия, приближавайки се към тях. — Това е храм!

— Нима смяташ, че гуркулите ще пощадят свещената ни земя? — изкрешя един от тях, а в очите му грееше лудостта на страха. — Нима смяташ, че ще оставят оръжията си?

Кадия беше спокоен като застояла вода.

— Бог ще ги съди за престъпленията им. Ще съди и нас заради нашите. Оставете оръжията.

Мъжете се спогледаха, размърдаха се неуверено, но макар и въоръжени, никой от тях не намери кураж да погледне Кадия в очите. Един по един започнаха да оставят оръжията си.

Хадишът отпусна длан върху рамото на мъжа, който му беше възразил.

— В момента, в който избереш страна, вече си сгрешил, сине мой. Трябва да правим каквото искахме. Трябва да се държим така, както искахме да се държат останалите. Сега повече от всякога.

— Как ще ни помогне това? — улови се да промърморва Темпъл.

— В края на краищата какво друго ни остава?

И Кадия погледна към голямата порта, пое си дълбоко дъх и изпъна рамене.

Темпъл осъзна, че отвън е абсолютно тихо. На площада, където някога бяха отеквали призовите на свещениците към молитва. След това подканяниета на търговците към клиентите. След това воплите на ранените, осиротелите и безпомощните. Тишината означаваше само едно нещо. Те бяха тук.

— Спомняш ли си какъв беше, когато се срещнахме за пръв път?
— попита Кадия.

— Крадец. — Темпъл преглътна. — Глупак. Момче без принципи и без цел.

— А виж сега в какво се превърна!

Едва ли усещаше никаква разлика.

— А какъв ще стана без вас?

Кадия се усмихна и отпусна ръка върху рамото на Темпъл.

— Това зависи от теб. И от Бог. — Хадишът се приближи още малко към него, за да му прошепне: — Не прави никакви глупости, чу ли? Трябва да оцелееш.

— Защо?

— Гуркулите ще преминат през града като буря, като чума, като рояк скакалци. След тях Дагоска ще има нужда от добри мъже.

Темпъл се накани да посочи, че не е по-добър от който и да е друг крадец, когато върху портата се стовари гръмотевичен удар. Голямата врата се разтърси, а лампите започнаха лудо да примигват. Откъм съ branите хора се разнесоха ахкания и те се отдръпнаха назад, към сенките в задната част на храма.

Последва нов удар, който накара вратата, тълпата и самия храм да потреперят.

След това се разнесе глас. Гръмотевичен глас, невъзможно, оглушително силен, мощн като биенето на голяма камбана. Темпъл не разпозна езика, но въпреки това видя как сред заслепяваща светлина буквите му се прогарят в дървената врата. Портата се взриви сред облак от трески, парчета дърво се затъркаляха по мраморния под и се пръснаха навсякъде.

Между изкорубените крила на портата пристъпи никаква фигура. Облечена в бяла броня, белязана със златни букви, с усмивка на

лицето, което имаше толкова идеална форма, сякаш бе излято от черно стъкло.

— Поздрави от пророк Калул! — извика мъжът с топъл, приятелски глас, а хората захленчиха и отстъпиха още по-назад.

Огнените букви продължаваха да плуват в тъмнината пред погледа на Темпъл, свещени букви, нечестиви букви, ехото им отекваше в ушите му. До него изхленчи някакво момиче, притиснало шепи към лицето си. Темпъл отпусна длан върху рамото ѝ и го стисна леко, в опит да я успокои, да успокои себе си. Още фигури се появиха в храма. Фигури, облечени в бели брони.

Бяха само петима, но тълпата се отдръпна едновременно назад, скучена в страха си, сякаш беше стадо овце, а новодошлите бяха вълци. До Темпъл се озова някаква жена, красива, ужасна, висока и слаба като копие, лицето ѝ излъчваше бисерно сияние, а златистата ѝ коса се развяваше така, сякаш жената носеше вятъра със себе си.

— Здравейте, красиви мои.

Тя се усмихна широко на Темпъл и прокара върха на дългия си заострен език по дългите си заострени зъби, след което затвори с изщракване устата си и му намигна. Червата му се бяха превърнали във вода.

Разнесе се вик. Някой изскочи от тълпата. Един от дяконите. Темпъл видя проблясък на метал в тъмнината и беше изблъскан настани от поредната вълна страх, която премина през тълпата.

— Не! — извика Кадия.

Твърде късно. Една от ядачите се раздвижи. Бърза като мълния и също толкова смъртоносна. Тя улови мъжа за китката, вдигна го във въздуха с невъобразима сила и го метна чак в другия край на храма, както сърдито дете хвърля счупената си кукла, а камата му издрънча върху плочките. Писъците му секнаха, когато се удари в стената на около десетина крачки от пода, след което падна безжизнен на земята сред дъжд от кръв и натрошен мрамор. Главата му беше сплескана, изкривена, а лицето му, за щастие, беше обърнато към стената.

— Господи — прошепна Темпъл. — О, Боже.

— Никой да не мърда! — извика Кадия, вдигнал едната си ръка.

— Ти ли си техният водач? — попита застаналият най-отпред ядак, повдигайки веждата си.

Тъмното му лице беше младолико и гладко, и красиво, но очите му бяха стари.

— Аз съм Кадия, хадиш на този храм.

— Свещеник, значи. Книжен човек. Дагоска е родно място на много свети люде. На почитани философи, уважавани теолози. Мъже, които са чували гласа на Бог. Ти такъв ли си, хадиш Кадия?

Темпъл не можеше да разбере как го постига, но Кадия не показваше никакъв страх. Говореше така, сякаш пред него стоеше някой от неговото паство. Дори с този дявол, роден от ада, този ядач на човешка плът, той се отнасяше като към равен.

— Аз съм просто човек. Опитвам се да съм добродетелен.

— Ако искаш, вярвай, но всички сме така. — Ядачът погледна намръщено дланта си, сви я в юмрук и после бавно разтвори пръстите си, сякаш изпускаше струя пясък. — И ето докъде ме доведе пътят към добродетелността. Знаеш ли кой съм аз?

На идеалното му лице нямаше подигравателен триумф. Само тъга.

— Ти си Мамун — каза хадиш Кадия. — Плодът на пустинята. Трижди благословен и трижди проклет.

— Да. Макар с всяка година проклятията да тежат повече, а благословиите все повече да изглеждат като прах.

— За това можеш да обвиняваш само себе си — рече спокойно Кадия. — Ти наруши божия закон и яде от плътта на мъже.

— И на жени, и на деца, и на всичко, коетодиша. — Мамун погледна намръщено размазания труп на дякона. Една от ядачите клекна до тялото, потопи пръста си в локвата от кръв и започна да я размазва по усмихнатото си лице. — Само ако тогава знаех онова, което знам сега, нещата щяха да се развит по друг начин. — Той се усмихна тъжно. — Но за миналото може да се говори с лекота, ала е невъзможно да се върнеш там. Мошта ми достига висини, за които можеш само да мечтаеш, и въпреки това съм просто пленник на стореното от мен. Никога няма да мога да избягам от клетката, която сам си построих. Нещата са такива, каквито са.

— Винаги имаме избор — каза Кадия.

Мамун му се усмихна. Странна усмивка беше това. Почти излъчваше... надежда.

— Така ли смяташ?

— Така ни казва Бог.

— Тогава аз ти го предлагам. Можем да ги вземем. — Мамун погледна към тълпата и когато стъкленият му поглед се плъзна върху Темпъл, той почувства как косъмчетата на тила му настърхват. — Можем да ги вземем всичките, но да пощадим теб.

Ядаката със златната коса отново намигна на Темпъл. Той почувства треперенето на момичето, което стоеше до него, и се усети, че сам трепери.

— Или можем да вземем теб — продължи Мамун, — а да пощадим тях.

— Всичките ли? — попита Кадия.

— Всичките.

Темпъл разбра, че сега е моментът да пристъпи напред. Да постъпи така, както иска. Както би искал да постъпят другите. Това бе моментът, в който да покаже кураж, самоотверженост, солидарност с мъжа, който му беше спасил живота, който беше проявил милост, който му беше дал шанса, който не заслужаваше. Да пристъпи напред и да се предложи вместо Кадия. Това беше моментът.

Темпъл не помръдна от мястото си.

Никой не помръдна.

Но хадишът се усмихна.

— Предлагаш неизгодна за теб сделка, ядачо. С готовност ще дам живота си за техния.

Русата жена вдигна дългата си ръка, отпусна главата си назад и запя. Висок и смайващо чист, гласът й се заре към високия таван, покрасив от всяка музика, която беше чувал Темпъл.

Мамун падна на колене пред Кадия и притисна едната си длан към сърцето.

— Целият рай ликува заради откриването на истинския праведник. Измийте го. Дайте му храна и вода. Отведете го с почести на масата на Пророка.

— Бог да е с вас — промърмори Кадия през рамо, без да сваля усмивката от лицето си. — Бог да е с всички вас.

И той излезе от храма, придружаван от двама ядачи, които бяха преклонили глави с уважение, докато неговата беше вирната гордо.

— Жалко — каза ядаката с омазаното с кръв лице, нацупила устни.

После хвана трупа на дякона за глезена и го повлече към вратата, оставяйки кървава следа по пода.

Мамун се спря за миг до потрошената порта.

— Останалите сте свободни. Поне от нас. Но не можете да избягате от самите вас.

Колко време бе останала там потната тълпа, след като ядачите си тръгнаха? Колко време бяха стояли мълчаливо, вперили погледи в порутената порта? Смразени от ужас. Вцепенени от вина. Минути? Часове? Докато не чуха отвън звуците на пожар, звънене на стомана, писъци, звука от плячкосването на Дагоска. Звука на края на света.

Най-накрая момичето до Темпъл се наведе към него и попита с накъсан шепот:

— Какво ще правим?

Темпъл преглътна.

— Ще се погрижим за ранените. Ще утешим слабите. Ще погребем мъртвите. Ще се молим.

Господи, колко кухо прозвуча. Но какво друго им оставаше?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.